

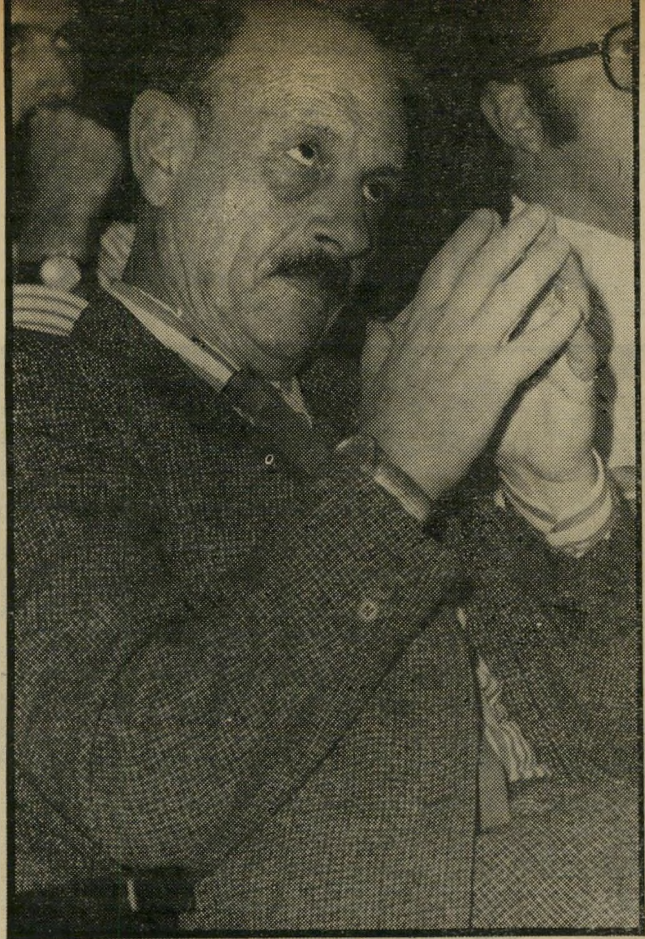
העם

הבדיחה האחרונה

דויד לוי נשבע שיעבור להם הצחוק. השכוע הוא עבר

ממל ממשלת-הליכוד שוב אינו מנחם בגין, הגיבור הטראגי, ה' הורס את הבניין שהוא עצמו בנה אותו, כשמוי וגמור עימו להשי' איר אחריו עיי-מפלות. אין זה גם אריק שרון, השור המשתולל בכנסת (ראה הנדון). זהו דויד לוי, מקומריה לטרגדיה. כאשר קמה ממשלת-הליכוד, הסתכלה המדינה כולה בדויד לוי בצחוק. מאות בדיחות הציפו את הארץ מגבול אל גבול. כולן תיארו את האיש מבית-שאן, נציגם של טעור ניי-הטיפוח, האיש שלא שירת מעולם בצה"ל, כדמות היתולית. יתכן כי דויד לוי החליט להביא

לטט על הקהילה היהודית בימי הבית השני, לחסל את כל הכור חות השפויים, להטיל את היישוב לעימות עם העולם כולו, שהסתיים בחורבן הבית ובטרגדיה של מצ' דה? שאלה זו העסיקה במרוצת ה' דורות רבים מבעלי-המחשבה, יהודים כלאי-יהודים. יתכן, כי בעוד אלפיים שנה תעסיק את ההיס' טוריונים שאלה דומה לגבי מדי' נתי-ישראל בשנת 1980. הם יוכלו לבודד את פרשת ה' שבע — החלטת הממשלה על יישוב יהודים בעיר חברון — ולשאול לגביה את אותה השאלה. מיעוט במיעוט. מי שולט ברגע זה במדינת-ישראל? לפי כל סיקרי דעת-הקהל אי' בד הליכוד מזמן את הכוח המר' שים, שנפל בחלקו בבחירות ה' אחרונות, לפני שלוש שנים. הס' קר המוסמך האחרון מלמד, כי הליכוד היה זוכה עתה ב-24 אחר' זים מקולות הבוחרים, אילו נערכו הבחירות עכשיו.

סגן-ראש-הממשלה ירין טרגדיה אישית

מחוקקת והרשות המבצעת, נקבע בהסכם, כי במיקרה כזה תחליט ועדת-החוקר-הביטחון של הכנסת אם תוקם ההתנחלות או לאו. ירין סבר, בלי ספק, כי בכך מילא את חובתו כלפי עמי-ישראל וכלפי עקרונות-ד"ש המפורסמים. ומה יכול אדם הגון לעשות יותר מזה?

אולם לא היתה זאת אלא הע' מדת-פנים. כי הנקודה המרכזית, לגבי ההחלטה המחרידה שנתקב' לה השבוע, היתה זו: היא לא היתה מתקבלת כלל, לולא היה מנחם בגין בטוח לגמרי, כי שרי הדמוקרטיים יתקפלו, ושיסתפקו במחווה פורמלית.

מיליה אחת. מנחם בגין הוא טכסיסן מעולה. הוא יודע את גפש בהמתו. כל עוד לא היה בטוח לגמרי, כי יש רוב בממ' שלה להחלטתו, וכי ההחלטה תע' בור גם את השלבים הבאים בש' לום, לא היה מגיש אותה כלל להצבעה. הוא דחה אותה משבוע לשבוע — עד שהיה בטוח שהכל בסדר.

אילו ניגש אליו ייגאל ירין, והיה אומר לו בשיחה בין שניים, כי קבלת ההחלטה הזאת פירושה פרישתה של הסיעה הדמוקרטית מן הממשלה, היתה הצעת-ההח' לטה מתה באותו רגע.

מנוי וגמור עם בגין להחזיק את ממשלתו בחיים, יקרה אשר יקרה, במצב העדין הנוכחי לא היה מסתכן בפרישת הדמוקרטיים, כאשר הממשלה מתנדנדת במלא. די היה במילה אחת של ירין, כדי לסיים את העניין.

ירין לא אמר את המילה הזאת. הסיבה: הכסא הנוח בביתו, ה' מוקף ספרים על ארכיאולוגיה, אינו מושך אותו. כפי שרמזו ד"כ מראיין בטלוויזיה, הוא אכן ד"כ בכסא. ככל הפוליטיקאים, זוהי הטרגדיה האישית שלו.

תאריך אחרון. לגבי ד"ש ויורשיה היו מאורעות השבוע המסמר האחרון בארון-המתים. מה נותר מאותו ייגאל ירין, אליל הציבור הנאור, שקם בשעתו והכריז, כי מטרות העליזה היא "מדינה יהודית דמוקרטית" הוא הוסיף אז, כי מדינה יהודית (המשך בעמוד 30)

גוני חזית-הסירוב והקומוניסטים, המתנגדים לא רק להסכמי קמפ' דייוויד, אלא גם להנהגתו ה' שפויה של יאסר עראפאת. מועבר לחברון. מה עומד מול רשימה זו של מכות? למי ולמה תועיל ההחלטה להשתיל כמה יהודים — רובם קנאים מטור' רפים — בלב העיר חברון?

אין בכך אף יתרון אחד — לא מדיני, לא ביטחוני ולא כלכלי. זהו סימן-ההיכר של תקופת-הקנאים: הכרעות גורליות מת' קבלות על-ידי מיעוט זעיר בהיע' דר כל ניצוץ של הגיון, על סמך אמונות מיסטיות שאינן מן העולם הזה.

בשבועות הקרובים ייקבע בחב' רון אם אומה שלמה, המאורגנת במדינה דמוקרטית, עלולה להיכ' נע למיעוט זעיר כזה.

אם כן, תהיה לכך משמעות ה' חורגת כהרבה מעבר לעיר חב' רון. היא תעלה, לראשונה מאז קום המדינה, את האפשרות ה' מעשית של הספירה-לאחור לק' ראת חורבן הבית השלישי.

מיפלות

המלך הוא עירום

זהו המסמר

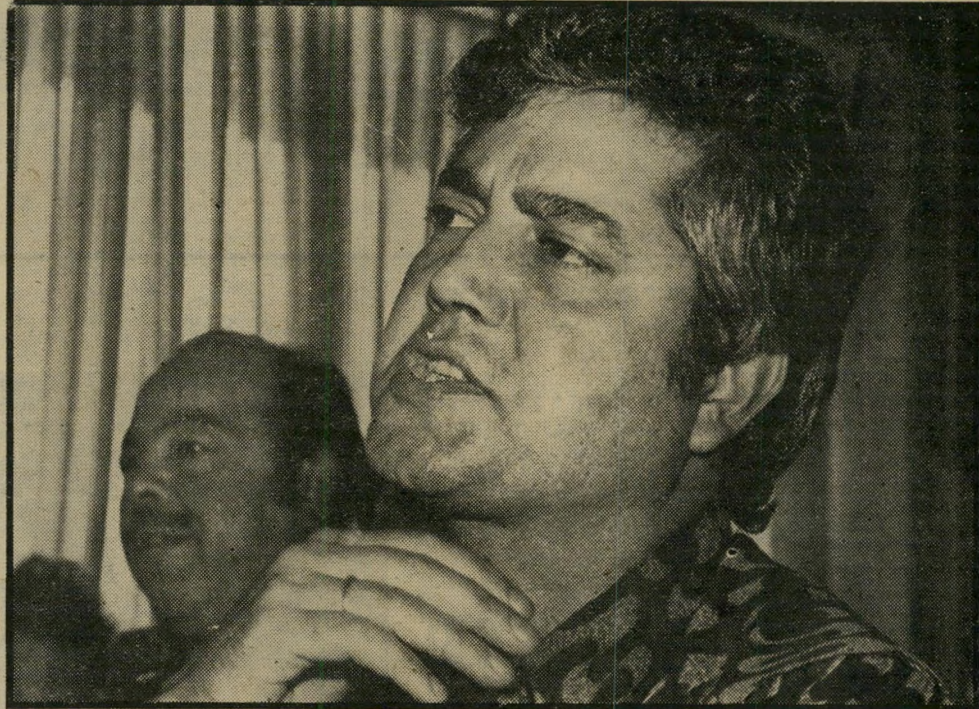
האחרון בארון-המתים

ש' ד"ש

זיכרונה לא לברכה

"יש לי כסא בבית, ויש שם הרבה ספרים", השיב סגן ראש-הממשלה, ייגאל ירין, כאשר איש' הטלוויזיה יורם רונן ריאין אותו אחרי ישיבת-הממשלה, שהחליטה על שתילת היהודים בחברון. הוא ענה לשאלה שגשאלה בלי כחל ושרק: האם אתה, ככל הפור' ליטקאים, דבק בכסא?

הנקודה המרכזית. ירין לא הראה כל סימנים של מכוה. להי' פך, הוא נראה כאדם שעשה את שלו. אחרי ככלות הכל, הוא הפ' עיל את ההסכם הקואליציוני, ש' איפשר לו לערער על החלטות ה' ממשלה בענייני התנחלות. בצור' רה בלתי-רגילה, התורגת מן ה' חלוקה התקינה בין הרשות ה'

השר לוי

בדיחה מיפוצית

המתוכננות ביניהם בווינגטון, היא מוסיפה יריקה בפניהם. על כל אלה אפשר להוסיף ש' רה ארוכה של מהלומות נוספות, שבהן הולמת ההחלטה באינטר' סים החיוניים של ישראל. בין השאר:

● היא תפוג עוד יותר את הפזורה היהודית, תרחיק אותה עוד יותר מישראל.

● היא תוסיף לבידוד מצריים בעולם הערבי, מוסיפה תחמושת לכל אויבי אל-סאדאת במרחב ה' מוסלמי ובמצריים עצמה.

● ברגע עדין ביותר של התי' פתחות הנורמליזציה, היא תאט את ההליך ותגביר את בדידותו של השגריר הישראלי בקאהיר. השבוע פורסמו בעיתוני העולם כתבות, שתיארו את הבידוד ש' הוא נתון בו כבר עתה, כאשר החברה הקאהירית חוששת מלהשי' ראות בקירבתו.

● היא תחוק את הכוחות היותר קיצוניים בגדה המערבית. השי' בוע פורטמה ההערכה של שירותי הביטחון הישראליים, שגילו לצי' בור הישראלי העולמי עובדות שהדהימו אותו: אנשי פת"ח מאבדים את עמדותיהם בגדה ה' מערבית, מפני שהם נחשבים כ' מתונים מדי. עמדות אלה נתפסות על-ידי כוחות מזדהים עם איר-

שותפי הליכוד בממשלה מתנג' דים כולם ליישוב יהודים בחברון — מי מבחינה עקרונית (הדמוק' רטים של ייגאל ירין, שכוהה ב' ציבור ירד, על פי הסקרים, לאפס), מי מבחינת העיתוי והשיטה (ה' מפד"ל, השומרת פחות או יותר על כוחה).

אילו היה הליכוד מאוחד, ניתן היה לומר, כי ההחלטה הגורלית ליישב את חברון נתקבלה על דעת רבע הציבור. אך גם זה אינו נכון.

בתוך הליכוד יש חטיבה מרכז' זית — הליברלית — המתנגדת כימעט כולה להחלטה.

דעתן של חטיבות-הרסיסים ב' ליכוד אינה חשובה, מפני שאין להן שום אחיזה בציבור.

נותרה חטיבת חרות בלבד, כי נושאת דגל ההחלטה. אבל גם בחרות חלוקות הדעות. שרי הביטחון עוז וייצמן, השר השני בחשיבותו מטעם תנועת-החרות, מתנגד להחלטה בחריפות. אין הוא יחיד.

בחינת ניתוח הכוחות מלמדת, כי מאחרי ההחלטה עומד רק ה' רוב שבתנועת-החרות, המייצג — לפי הסקרנים המעודכנים — בין 10% ל-12% מן הבוחרים. ריצת-אמוק לאימית. יש ספק אם אף אחו מבוטל זה היה תומך בהחלטה הרתיאסון זו, לוי

לכך ש"יעבור להם הצחוק". השבוע הוא אכן עבר. הקומדיה הפכה טרגדיה.

מירשם קלאסי. היה זה דויד לוי, שעמד השבוע במרכז ההח' לטה לשתול יישוב יהודי פרובנ' קטיבי בעיר חברון (ראה להלן).

לענין המדינה הופיע דויד לוי זרש. לא עוד הסאטירפאנסה של גזר וייצמן הדון-קיוט. לא עוד איש-השוליים, שהאחרים מסתכ' לים בו בסלחנות המהולה ברחמי' ות. לא עוד בלון נפוח, שממנו יולף האוויר כפראוות בומבסטיות.

אלא דויד לוי חזק, בטוח ב' עצמו, שמצא סוף-סוף עניין לע' ות בו — הגיבור של גוש-אמו' ים, אביר ארץ-ישראל השלמה, פרימיטיב האמיתי, הממוג דמ' וגיה סוציאליט ולאומנות מיס' זית.

מיווג זה הוא, כמובן, המירשם קלאסי של הפאזיס.

הממשלה

ונאטומיה של טירוף

כחברון עוזזה להתחיל

הספירה לאחור לקראת

חורבן הבית השלישי

איך הצליח מיעוט קטנטן להשי'